

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Piwowarczyk

Protokolant: Ewelina Ulatowska

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 stycznia, 11 maja 2018 roku

sprawy **J. J.**, syna A. i L. z domu P., urodz. (...) w miejsc. W. (...),

oskarżonego o to, że: w dniu 23 września 2017 r. w N. woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym – motorowerem nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości I= 1,21 mg/l, II= 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu mimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łowiczu wyroku w sprawie zakazu prowadzenia pojazdów kategorii AM obowiązujący od 02 września 2016 roku do 01 września 2019 roku sygn. akt II K 310/16,

tj. o czyn z art. 178a §1 i §4 kk

orzeka:

- oskarżonego **J. J.** w miejsce czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu w dniu 23 września 2017 r. w N. woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym – motorowerem nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości I= 1,21 mg/l, II= 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 26 sierpnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt IIK 310/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania orzeczonego w/w wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat co wyczerpuje dyspozycję art. 178a § 1 i § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;
- na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego dożywotnio środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
- na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. A. 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych w tym podatek VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania sądowego;
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 23 września 2017 roku, po godzinie 18:00, J. J. jechał motorowerem nr (...) 87VN na trasie B. – N.. Oskarżony wracał z lasu, gdzie zbierał grzyby. J. J. jechał całą szerokością drogi, od jednej krawędzi do drugiej. Przejechał w ten sposób ok. 6 kilometrów. Oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. J. – k. 14, zeznania świadka Z. D. (1) – k. 22v, 49, notatka urzędowa – k. 1, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2- 3, świadectwo wzorcowania – k. 4)

Za oskarżonym cały czas poruszał się Z. D. (2), który kierował samochodem osobowym. Niestabilna jazda oskarżonego zaniepokoiła świadka. Z. D. (2) chciał wyprzedzić kierującego motorowerem J. J., ale było to niemożliwe, ponieważ oskarżony niemal wjechał w jego samochód. Z. D. (2) poprosił żonę, by zadzwoniła po funkcjonariuszy Policji. Dyżurny Komendy Powiatowej Policji w Ł. poprosił Z. D. (2), żeby jak najszybciej uniemożliwił oskarżonemu jazdę. Zawiadamiający i dyżurny KPP w Ł. pozostawali w kontakcie telefonicznym.

(zeznania świadka Z. D. (2) – k. 22v, 49, zeznania świadka D. L. – k. 19v, 47v)

Oskarżony zatrzymał się na wysokości (...) w N.. W najbliższej okolicy nie ma sklepu. J. J. siedział na skuterze i zachowywał się niestabilnie wyginając ciało. Oskarżony nie oddalał się z miejsca zatrzymania motoroweru.

Niezwłocznie za oskarżonym zatrzymał się również Z. D. (2) i włączył światła awaryjne. Podszedł do oskarżonego, który zdjął kask. Z. D. (2) stwierdził, że z oskarżonym nie ma żadnego kontaktu. J. J. miał bełkotliwą mowę i czuć było od niego alkohol. Z. D. (2) wyjął kluczyki ze stacyjki motoroweru.

(zeznania świadka Z. D. (2) – k. 22v, 49, zeznania świadka D. L. – k. 48, zeznania świadka B. T. – k. 25v, 48)

Z. D. (2) poinformował funkcjonariuszy Policji, z którymi pozostawał w kontakcie telefonicznym, gdzie znajduje się oskarżony. Świadek przez cały czas obserwował oskarżonego. Następnie poinformował J. J., że nie może dalej jechać skuterem. Wtedy oskarżony założył kask, wziął kluczyki i zaczął prowadzić skuter po drodze. Oskarżony wykonał telefon do żony. Z. D. (1) powiedział oskarżonemu, że nie pojedzie dalej. Świadek ostrzegł oskarżonego, że zabierze mu kluczyki. Oskarżony przepchnął skuter i przemieścił się.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. J. – k. 14, zeznania świadka Z. D. (2) – k. 22v, 49, zeznania świadka R. J. – k. 64v)

Gdy oskarżony znajdował się na wysokości przystanku autobusowego na miejsce przyjechali wezwani przez świadka funkcjonariusze Policji. Zastali tam Z. i I. D., którzy wskazali oskarżonego. Funkcjonariusze Policji wylegitymowali oskarżonego i dokonali badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym.

Oskarżony nie oponował przy wykonywanych czynnościach. Nie wspominał o tym, by ktoś poczęstował go alkoholem.

Oskarżony zadzwonił po syna w obecności funkcjonariuszy Policji. R. J. przyjechał na miejsce i złożył oświadczenie, że zabezpiecza pojazd.

Badanie zostało powtórzone w Ł., w Komendzie Powiatowej Policji.

Wynik I badania o godzinie 18:31 wyniósł 1,21 mg/l, II badania o godzinie 18:49 – 1,30 mg/l, III badania o godzinie 19:38 – 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(zeznania świadka Z. D. (2) – k. 22v, zeznania świadka D. L. – k. 19v, 48, zeznania świadka B. T. – k. 25v, 48, zeznania świadka R. J. – k. 64v, notatka urzędowa – k. 1, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2- 3, świadectwo wzorcowania – k. 4)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Skierniewicach II Wydział Karny w sprawie II K 310/16 z dnia 26 sierpnia 2016 roku oskarżony J. J. został uznany za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2016 roku około godziny 13:00 w miejscowości S.,

województwo (...), prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym na podstawie badań urządzeniami alcometr i alcosensor, które wykazały I – 1,17, II – 1,17, II – 1,04, IV – 1,08 mg/dm³ w wydychanym powietrzu, tj. czynu z art. 178 a § 1 kk i wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej z przeznaczeniem tej kwoty na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom pokrzywdzonym w wypadkach komunikacyjnych.

Wyrok uprawomocnił się w dniu 2 czerwca 2016 roku.

(odpis wyroku Sądu Rejonowego w Skierniewicach II Wydział Karny w sprawie II K 310/16 z dnia 26 sierpnia 2016 – k. 29, wydruk z systemu policyjnego – k. 37- 40)

Oskarżony J. J. ma 69 lat. Jest żonaty i ma troje dzieci, przy czym jedno dziecko – niepełnosprawny syn w wieku 34 lat pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada dochody z tytułu renty w wysokości 600 zł oraz z tytułu emerytury – 760 zł. Nie posiada majątku. Leczy się na chorobę wieńcową oraz psychiatrycznie.

J. J. był w przeszłości karany.

J. J. nie zdradza objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. U J. J. stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości, skutkujące osłabieniem krytycyzmu i kontroli zachowań motywowanych emocjonalnie.

Z powodu wskazanych zaburzeń w chwili popełnienia czynu J. J. działał w stanie poczytalności ograniczonej w stopniu nieznacznym.

(wyjaśnienia oskarżonego J. J. – k. 46, karta karna – k. 17, opinia sądowo – psychiatryczna – k. 53, dokumentacja lekarska – k. 61)

J. J. nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu.

W swoich wyjaśnieniach, złożonych zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego, jak i podczas rozprawy, wskazywał, że w dniu 23 września 2017 wracał skuterem z lasu, gdzie zbierał grzyby. Zatrzymał się obok sklepu w N. w okolicy muzeum, gdzie zakupił Pepsi Colę i wrócił do skutera. Obok stało dwóch mężczyzn w wieku ok. 40 lat. Zapytali oskarżonego, czy sprzeda im grzyby. J. J. odmówił, ale zaoferował, że może ich poczęstować. Mężczyźni zaproponować mieli oskarżonemu alkohol. J. J. wypił dwa plastikowe kubki wódki, a więc około 100 gram. Alkohol spożywali w samochodzie dwóch mężczyzn. Jeden z nich spojrzął na oskarżonego i stwierdził „pamiętam go”. Oskarżony podejrzewał, że miało to związek z jego pracą jako kontroler biletów w (...) S. – Ł..

Oskarżony odmówił kolejnego kieliszka wódki. Wysiadł z samochodu i telefonicznie poprosił żonę, by ktoś po niego przyjechał, gdyż spożywał alkohol. Na miejscu pojawił się jego syn R. J., jednakże wcześniej przyjechali Funkcjonariusze Policji. Poinformowali oskarżonego, że ktoś jechał za nim samochodem i widział, jak poruszał się skuterem pod wpływem alkoholu. Według oskarżonego, aż do momentu zatrzymania się pod sklepem, nie pił on alkoholu i jego zatrzymanie było złośliwością ze strony mężczyzn, którzy go poczęstowali.

W trakcie rozprawy oskarżony wskazał, że pił „bimber”, a nie wódkę. Według oskarżonego, mężczyźni, którzy go poczęstowali alkoholem, siedzieli w samochodzie i „głupio się uśmiechali”. Wraz z mężczyzną, który twierdził, że jechał wężykiem, sprawiali wrażenie, jakby się znali.

(wyjaśnienia oskarżonego J. J. – k. 13 - 15, 47)

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne tylko w bardzo wąskim zakresie, tj. tym, że w dniu 23 września około godziny 18:00 wracał z lasu, gdzie zbierał grzyby. W pozostałej części uznać należy je za całkowicie niewiarygodne i

pozbawione jakiegokolwiek oparcia w zebranych materiale dowodowym. W zeznaniach wszystkich świadków brak było jakichkolwiek informacji na temat sklepu czy dwóch mężczyzn w samochodzie, którzy poczęstować mieli oskarżonego alkoholem. Świadkowie konsekwentnie podkreślali, że na miejscu był jedynie J. J., który już po zatrzymaniu się motorowerem był nietrzeźwy.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka Z. D. (2). Świadek jest dla oskarżonego osobą całkowicie obcą. Poznał J. J. dopiero w dniu 23 września 2017 roku i nie sposób przyjąć, by jego zeznania cechowały jakakolwiek złośliwość czy negatywne nastawienie. Z. D. (2) wskazał, że zadzwonił na Policję, ponieważ martwił się, że swoim zachowaniem J. J. zrobi krzywdę sobie albo komuś innemu. Spontanicznie stwierdził, że oskarżony powinien mu podziękować, bo gdyby nie podjęte przez niego działania, J. J. pewnie nie dojechałby do domu. Z. D. (2) konsekwentnie i kategorycznie opisywał zaobserwowane zachowanie oskarżonego. Logicznie i jednoznacznie wskazywał, że przez cały czas obserwował zachowanie oskarżonego. Kategorycznie wykluczył oddalenie się oskarżonego do sklepu i kontakt z innymi osobami.

Z. D. (2) wcześniej nie znał oskarżonego. W ocenie Sądu, zachowanie świadka było całkowicie uzasadnione. Podjął on interwencję widząc na drodze niepokojące zachowanie innego uczestnika ruchu. Nie miał przy tym żadnego obowiązku reakcji, jednak uważał, że tak należy postąpić.

Wskazać należy, że zeznania świadka było od samego początku spójne i konsekwentne. W bardzo szczegółowy sposób opisał przebieg całego zdarzenia, w tym zachowanie swoje i oskarżonego. Potrafił odtworzyć topografię miejsca zatrzymania, a jego zeznania znalazły potwierdzenie w relacji funkcjonariuszy Policji.

Za równie wiarygodne uznać należy zeznania funkcjonariuszy Policji – D. L. i B. T.. Charakteryzują się one stopniem szczegółowości adekwatnym do realizowanych przez nich czynności służbowych w toku niniejszej sprawy. W ocenie Sądu, w sposób wiarygodny opisali przebieg interwencji w dniu 23 września 2017 roku. Świadkowie ci zrelacjonowali to, co usłyszeli i zobaczyli w trakcie wykonywanych przez nich czynności. W ich zeznaniach trudno dopatrzeć się złośliwego czy negatywnego nastawienia do oskarżonego.

Sąd dał również wiarę zeznaniom syna oskarżonego – R. J., chociaż miały one niewielkie znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy. Świadek nie posiadał wiedzy na temat okoliczności, w których zatrzymano oskarżonego. Przyjechał na miejsce zdarzenia na prośbę matki oraz funkcjonariuszy Policji.

Nie było podstaw, by kwestionować wydaną przez biegłych opinię w niniejszej sprawie. Opinia jest pełna, jasna, rzetelna i uzasadniona w sposób przejrzysty.

Sąd nie znalazł również podstaw, żeby zakwestionować wiarygodność zebranych w sprawie dokumentów, tj. notatki urzędowej, protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, odpisu orzeczenia, danych o karalności. Ich autentyczność i rzetelność nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony. Zostały one sporządzone przez uprawnione organy w zakresie ich kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie.

Sporządzona przez funkcjonariuszy Policji informacja o przeprowadzonej interwencji pomimo, iż przyjęła formę „notatki urzędowej” pozwoliła na dokładne ustalenie miejsca i daty interwencji.

Ponad wszelką wątpliwość przeprowadzone badania wykazały, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu po zatrzymaniu stanowiło wartość 1,21 mg/l. Badanie zostało przeprowadzone dwukrotnie, przy użyciu różnych urządzeń z aktualnym świadectwem wzorcowania.

Reasumując, w świetle wyżej poczynionych uwag zasadnym jest uznanie, iż wersja oskarżonego kwestionującego fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości jest po prostu realizacją szeroko rozumianego prawa do obrony.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń nie budzi wątpliwości, iż oskarżony zachowaniem swym wyczerpał znamiona określone w art. 178 a § 1 i 4 kk.

Przestępstwo określone w przepisie art. 178 a § 1 kk popełnia bowiem, między innymi ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny. Dyspozycja art. 178 a § 4 kk penalizuje działanie sprawcy czynu określonego w § 1 który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Oskarżony, prowadząc w dniu 23 września 2017 roku motorower w ruchu lądowym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wniosek ten jest oczywisty w zestawieniu wyników badań oskarżonego z treścią art. 115 § 16 kk określającego definicję stanu nietrzeźwości.

Niewątpliwie również oskarżony prowadził motorower będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 26 sierpnia 2016 roku w sprawie IIK 310/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania orzeczonego tym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.

Wobec poczynionych ustaleń Sąd dokonał dokładniejszego opisu czynu oskarżonego w zestawieniu z aktem oskarżenia.

Niewątpliwie w świetle art. 115 § 2 kk zachowanie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu cechowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Oskarżony wykazał swym zachowaniem lekceważenie dla zasad porządku prawnego. Decydując się na prowadzenie motoroweru wiedział przecież doskonale, że pił alkohol i tym samym miał świadomość stanu, w jakim się znajduje. Wiedział również, że był już uprzednio skazany i posiada orzeczonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Niewątpliwie kierowany przez niego motorower jest pojazdem mechanicznym. W orzecznictwie przyjęto bowiem, że pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, maszyna samobieżna oraz motorower, przy czym podkreśla się, że pojemność skokowa silnika powinna przekraczać 50 cm³ (wyrok SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, z. 10, poz. 198, z glosą R.A. S., OSP 1993, z. 10, s. 492-465).

U oskarżonego bezpośrednio po zatrzymaniu stwierdzono 1,21 mg/l oraz 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc oskarżony znacząco przekroczył poziom, który decyduje o przestępczym charakterze czynu – co ma oczywisty wpływ na zwiększenie stopnia jego społecznej szkodliwości.

Należy podkreślić, iż czyn z art. 178a § 1 i 4 kk ma charakter czysto formalny i dla odpowiedzialności karnej z tego przepisu nie jest konieczne spowodowanie żadnych trwałych skutków. Już samo prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu. W niniejszej sprawie zauważyć można, że jedynie zachowanie Z. D. (2) i jego szybka reakcja zapobiegły ewentualnym poważnym konsekwencjom, które mogły mieć miejsce z powodu stanu nietrzeźwości oskarżonego.

Sąd nie dopatrzyl się żadnych okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną zaś oskarżonemu zasadnie można przypisać winę. Nie zachodziły w sprawie żadne okoliczności, które można by rozpatrywać w kategoriach kontratypu. J. J. nie zdradza objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Powyższej konstatacji nie zmienia fakt, że u oskarżonego stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości, skutkujące osłabieniem krytycyzmu i kontroli zachowań motywowanych emocjonalnie. Biegli psychiatrzy podkreślili jedynie, że

z powodu wskazanych zaburzeń w chwili popełnienia czynu J. J. działał w stanie poczytalności ograniczonej w stopniu nieznacznym, jednak jego stan nie wypełniał przesłanek z art. 31 § 1 czy § 2 kk.

W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się zawinonego czynu zabronionego cechującego się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i podlega odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178 a § 1 i § 4 kk. Występek z art. 178a § 4 kk zagrożony jest jedynie karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Kara tego rodzaju i w określonym przez Sąd rozmiarze jest adekwatna do omówionego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego winy. Niewątpliwym wpływem na złagodzenie kary miał fakt, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia. Tym niemniej, okolicznością obciążającą oskarżonego jest dość znaczny stopień jego nietrzeźwości oraz fakt, iż czyn którego się dopuścił nie miał incydentalnego charakteru w jego życiu. Czyn oskarżonego nie był bowiem czymś wyjątkowym w jego życiu. Sąd nie może pozostać obojętnym na uprzednią karalność oskarżonego za podobny czyn.

Sąd przez pryzmat dyspozycji art. 37 a kk rozważał zastosowanie kary łagodniejszego rodzaju tj. kary ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Jednak na podstawie dokonanych ustaleń Sąd doszedł do wniosku, że cele postępowania zostaną spełnione tylko poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności. Zasadniczy wpływ na decyzję Sądu miał – podnoszony już wyżej fakt niepoprawności oskarżonego związany z uprzednią karalnością za przestępstwo tego samego rodzaju. Okoliczność ta w wystarczający sposób wskazuje, że wymierzenie innej kary niż kara pozbawienia wolności nie spełni swych celów – zwłaszcza, że wcześniej za czyn z art. 178 a § 1 kk została wymierzona właśnie kara łagodniejszego rodzaju tj. grzywna. Nie można również przeoczyć ustaleń biegłych psychiatrów oraz okoliczności podniesionych przez samego oskarżonego, który obszernie wskazał dolegliwości zdrowotne (k.46), co może wskazywać na brak możliwości podejmowania prac związanych z karą ograniczenia wolności.

Niezależnie od uprzedniej karalności Sąd uznał jednak, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego – znajdujące odzwierciedlenie głównie w ustaleniach biegłych psychiatrów i wynikające z jego aktualnie ustabilizowanej sytuacji życiowej - uzasadniają przypuszczenie, że pomimo niewykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego, a zwłaszcza nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu, samo zagrożenie możliwością zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze określonym przez Sąd spełni swe cele wobec oskarżonego, zwłaszcza w zakresie indywidualno-prewencyjnym, przy uwzględnieniu, że oskarżony jest siedemdziesięcioletnim mężczyzną. Ponadto względy społecznego oddziaływania kary nie sprzeciwiają się jej warunkowemu zawieszeniu.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat. Okres próby w takim rozmiarze pozwoli na sprawdzenie prawidłowości pozytywnej prognozy zachowania oskarżonego.

Kara w określonym przez Sąd wymiarze powinna uświadomić oskarżonemu naganność jego zachowania i powstrzymać go przed ponownym naruszeniem porządku prawnego, realizując w ten sposób wobec niego cele zapobiegawczo – wychowawcze. Właściwe będzie również oddziaływanie tych kar w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na marginesie wskazać należy, że prawidłowe funkcjonowanie w rodzinie czy społeczeństwie nie jest szczególną okolicznością nadzwyczajną, która w realiach niniejszej sprawy miałaby w sposób wystarczający uzasadniać wobec kierowcy ponownie naruszającego dyspozycję art. 178 a § 1 kk rezygnację z kary bądź jej wymierne złagodzenie. Prawidłowe funkcjonowanie w rodzinie, środowisku nie jest szczególną cnotą, ale stanem, który w stosunku do każdego uznać należy za normalny. Zestawienie więc prawidłowego funkcjonowania oskarżonego w rodzinie ze stopniem społecznej szkodliwości jego czynu, a zwłaszcza ponownym umyślnym naruszeniem przepisów, sprowadza w tym przypadku jej łagodzące oddziaływanie do minimum. Wsiadając ponownie w stanie nietrzeźwości za kierownicę

oskarżony zdawał sobie doskonale sprawę z tego, że wcześniej zapadł wobec niego wyrok skazujący z art. 178 a § 1 kk. Jeżeli więc on sam nie brał pod uwagę konsekwencji ponownego kierowania pojazdem mechanicznym po alkoholu, to nie może obecnie spodziewać się, że ewentualne konsekwencje jego zachowania będą miały decydujący wpływ na karę, jaka zostanie mu wymierzona.

Zważyć należy, że zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk, warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest możliwe między innymi wówczas, jeśli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Bez wątplenia oskarżony w czasie popełnienia czynu z art. 178 a § 1 i 4 kk był skazany na karę grzywny. Okoliczność ta, co do zasady nie wykluczyła więc w wypadku wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania. Podkreślić ponadto na marginesie należy, iż zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk wobec sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Wybór rodzaju i wymiaru kary w niniejszej sprawie uzasadniony jest postawą oskarżonego, która wskazuje, że w jego przypadku nie zachodzi konieczność stosowania kary surowszej. Wymiar kary odzwierciedla stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego oraz stopień jego winy. Orzeczona kara w tej wysokości spełni swe cele indywidualno-prewencyjne w stosunku do oskarżonego, odpowiada także społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Tak wymierzona kara będzie z jednej strony stanowiła dla oskarżonego pewną istotną dolegliwość, a z drugiej strony nie narazi na pobyt w izolacji penitencjarnej. Sąd decydując o wyborze kary wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony jest osobą starszą – ma 70 lat. Sąd wziął również pod uwagę zgłoszone przez oskarżonego problemy zdrowotne oraz mankamenty osobowościowe stwierdzone przez psychiatrów.

Reasumując, kara tego rodzaju i w określonym przez Sąd rozmiarze jest adekwatna do omówionego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego winy.

Na podstawie art. 42 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego dożywotnio środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W wypadku popełnienia czynu z art. 178 a § 4 kk środek ten ma charakter obligatoryjny. Sąd uznał, że w sprawie nie miał miejsca wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, co ewentualnie umożliwiałoby orzeczenie zakazu na krótszy okres.

Sąd na podstawie art. 43 a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych. Świadczenie ma charakter obligatoryjny a minimalna jego wysokość w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 4 kk to 10.000 złotych.

Oskarżony korzystał w toku niniejszego postępowania sądowego z pomocy prawnej obrońcy ustawionego z urzędu. Z uwagi na fakt, iż koszty obrony nie zostały uiszczone w całości ani w części, Sąd zasądził z tego tytułu od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. A. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych – w tym podatek VAT – na podstawie stawek określonych w § 17 ust. 2 pkt 3 i §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U.2016, poz. 1714).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczania kosztów sądowych. Sąd uznał, że z uwagi na aktualną sytuację życiową i majątkową oskarżonego (w tym również związaną z wymierzeniem wysokiego świadczenia pieniężnego) uiszczenie kosztów sądowych w całości byłoby dla oskarżonego i jego bliskich zbyt uciążliwe.